

PHẦN VI

- **M**ày nói cái gì?

Diễm Chi nhảy nhồm lên nhìn bạn:

- Mà sẽ đi du học sao?

Hoàng My mỉm cười gật đầu:

- Lúc trước mày phản đối lắm mà.

Hoàng My cười buồn:

- Trước khác, giờ khác.

- Đừng đi My. Nếu mày đi thì mày và anh Phong sẽ không còn cứu vãn được đó.

- Chính vì tao không muốn cứu vãn nên quyết định đi. Du học là điều rất tốt, mày không mừng cho tao sao?

- Không! Vắng mày tao buồn lắm, với lại tao không muốn mày và anh Phong kết thúc dễ dàng như vậy.

- Sao cũng được. Tao đã quyết định rồi.

Khẽ thở dài, Diễm Chi hỏi:

- Bao giờ mày đi?

- Chắc tháng sau.

- Nhanh vậy à! Mày chưa đi mà tao đã thấy buồn rồi. Mày đi đến mấy năm, chắc tao nhớ mày lắm My ạ!

Hoàng My khẽ cười:

- Nếu muốn thì tao cũng về thăm mày được vậy. Thôi đừng than thở nữa. Tao và mày đi chơi đi.

- Cũng được, chờ tao năm phút.

Hoàng My mỉm cười nhìn theo nhỏ bạn thân, cô bỗng ao ước mình được vô tư như Diễm Chi.

Nửa tháng sau Diễm Chi gọi điện bảo cô lại nhà nó ăn lẩu. Hoàng My cảm thấy buồn cười. Khi cô tới thì Chi đã cần nhẫn:

- Giờ này mới đến, đúng là tiểu thư.

Hoàng My phì cười đi theo Chi vào nhà. Cô ngạc nhiên khi thấy cả nhóm bạn của Phong đang ngồi xung quanh bàn. Bảo mỉm cười:

- Bất ngờ không My?

Hoàng My khẽ cười:

- Máy anh đèn lâu chưa?

Bình nói vô:

- Lâu rồi, làm tiệc tiễn My đấy mà. My đáng bị phạt lắm, sắp đi xa như vậy mà không nói với tụi anh một tiếng.

Hoàng My mỉm cười ngồi xuống, chắc cũng là cái miệng nhiều chuyện của nhỏ Chi.

- Nhỏ Chi nói cho tụi anh biết phải không?

- Ai nói không quan trọng. My chỉ cần nói là có thích không?

- Dĩ nhiên rồi. Em cảm động nữa là đằng khác.

Cả nhóm bật cười, tim My như thắt lại khi không thấy Phong, đúng là Phong luôn biết cách làm đau trái tim cô thật. Không biết khi nghe cô sắp đi xa, anh đã nghĩ gì? Bỗng ngoài cửa có tiếng bấm chuông, Diễm Chi hơn hờ chạy ra. Một lúc sau cô thấy Phong cùng Duy bước vào, tim cô như ngừng đập khi thấy cái dáng quen thuộc của Phong. Phong nhìn mọi người:

- Tụi bây làm gì ở đây vậy?

Bảo nhìn Phong trách móc:

- My sắp đi du học. Mà không biết thật sao.

Phong quay qua nhìn cô. Diễm Chi vội nói:

- Đông đủ hết rồi. Chúng ta nhập tiệc đi.

Cả nhóm nhao hấn lên, vô tình My ngồi đối diện với Phong. Suốt buổi cô phải cụng ly với tất cả mọi người và đón nhận những lời chúc bình an, tốt đẹp.

Phong như trầm lặng hẳn, My thấy Phong ăn rất ít và uống hơi nhiều. Phong cũng không nói gì và cũng không chúc cô một lời chúc bình an. Cuối cùng Hoàng My thở phào nhẹ nhõm khi buổi tiệc cũng kết thúc, hình như cả nhóm đều ngà say. Hoàng My khẽ đứng lên, cô không chịu nổi khi đối diện với Phong.

- Tao ra ngoài một chút!

Nói rồi cô bước ra nhà sau để ra khu vườn nhỏ Chi. Diễm Chi nhìn theo bạn rồi quay qua Phong:

- Nếu anh còn yêu nhỏ My thì đây là cơ hội cuối cùng đấy anh Phong!

Bảo cũng nhìn bạn:

- Nếu để My đi, mày sẽ phải hối hận.

Lâm Phong bước ra vườn tìm cô. Diễm Chi và Bảo thở phào nhẹ nhõm, duy chỉ có Bình, anh thầm đau khổ cho tình yêu đơn phương của mình, có lẽ mọi

người nghĩ anh đã quên My như những người con gái khác chứ không ai hiểu rằng anh rất thật lòng và yêu sâu sắc Hoàng My. Phong tìm ra My không khó, cô đang ngồi trên ghế đá, dưới ánh sáng mờ mờ của ngọn đèn, anh thấy cô đẹp một cách lạ lùng.

Như cảm nhận được cái nhìn của Phong, Hoàng My quay lại, cô khẽ rùng mình khi đối diện với đôi mắt sáng của anh. Hoàng My vội đứng lên và đi thẳng vào nhà. Phong thấy buồn cười vì cứ chỉ tránh né trẻ con của cô. Ngang qua Phong, cô đã bị bàn tay anh giữ lại:

- My!

- Xin lỗi, tôi muốn vào trong.

Phong không nói gì, anh bất ngờ kéo cô ngã vào lòng mình. Hoàng My cố thoát khỏi vòng tay anh, nhưng càng vùng vẫy, cô càng bị Phong siết chặt:

- Anh nhớ em quá, bé My!

Chỉ nghe câu nói đó của Phong mà cô đã muốn rơi nước mắt và hoàn toàn yếu đuối trong vòng tay của Phong. Không còn do dự, cô choàng tay ôm cổ anh bật khóc:

- Em ghét anh lắm!

Phong không nói gì, anh lau nước mắt cho cô bằng đôi môi vụng về của mình, dừng lại trên môi cô thật lâu, anh như muốn hôn bù khoảng thời gian không được ở bên nhau. Nước mắt Hoàng My lại trào ra. Phong bồi hồi rời môi cô:

- Anh xin lỗi, đừng giận anh nữa bé My.

Nhìn Phong thật lâu, My khẽ hỏi:

- Anh có buồn em không?

Lâm Phong lẳng lặng gật đầu, Hoàng My nói như khóc:

- Em biết là mình quá đáng, nhưng...

Phong lắc đầu nhìn cô âu yếm:

- Đừng nhắc nữa, anh không muốn nghe.

Rồi anh nâng cằm cô lên nhìn thật sâu vào mắt của My:

- Bao giờ em đi?

Hình như chỉ chờ có thế, Hoàng My gục vào vai anh khóc thút thít:

- Chỉ tại anh thôi, nếu không em sẽ không quyết định vội vàng như vậy.

Rồi cô ngẩng lên nhìn Phong:

- Em không muốn đi, thật đấy!

Lâm Phong nhìn cô hơi lâu:

- Du học cũng tốt, đã quyết định rồi em nên cứng rắn lên.

Hoàng My bật người ra khỏi Phong, cô nhìn anh đăm đăm:

- Anh không muốn em ở lại sao?

- Dĩ nhiên là muốn, nhưng đó là tương lai của em. Anh không thể ích kỷ như vậy.

Hoàng My nhìn Phong thật lâu, cô muốn tìm ý nghĩ thật của anh nhưng hoàn toàn không thấy. Hoàng My nói như khóc:

- Em không thích người yêu của mình cao thượng như vậy. Anh có biết em sẽ đi bao lâu không? Điều em muốn nghe là anh nói rằng không muốn xa em và sẽ giữ em ở lại.

Lâm Phong hơi quay đi:

- Em còn trẻ con lắm nên có những việc em không hiểu đâu. Anh chỉ cần em nhớ một điều là anh rất yêu em.

Hoàng My cười cay đắng:

- Tình yêu của anh thật lạ, em bắt đầu cảm thấy hình như em chưa hiểu gì về anh cả. Bây giờ em chỉ muốn anh trả lời em một câu thôi. Anh có muốn em ở lại không?

Phong quay qua nhìn cô rồi bất chợt ôm cô vào lòng:

- Anh không muốn xa em chút nào cả.

- Vậy thì em sẽ ở lại.

Phong không nói gì chỉ siết chặt lấy cô, Hoàng My khẽ nhắm mắt trong niềm hạnh phúc của mình. Làm sao cô có thể xa anh khi mà cô yêu anh đến thế. Không kèm được, My thì thầm:

- Em hứa sau này không làm anh tự ái, không bướng bỉnh nữa. Anh chịu không?

Lâm Phong khẽ cười:

- Nếu không bướng bỉnh thì không còn là Hoàng My nữa rồi.

Cô đứng thẳng người lên lườm anh một cái:

- Anh không thích à?

Lâm Phong gật đầu:

- Anh chỉ muốn em vẫn là em thôi.

- Nhưng em bướng và nông nổi lắm. Anh có giận không?

Lâm Phong hôn nhẹ lên trán cô:

- Anh tin mình sẽ thuần phục được em.

Hoàng My khẽ bật cười, Phong nhướng mắt:

- Em không thoát khỏi anh đâu. Anh dám chắc như thế.
- Tự tin ghê nhỉ.

Phong phì cười, Hoàng My liếc anh một cái:

- Chưa phạt anh chuyện bỏ em về một mình đấy nhé!

Rồi như không kèm được, cô nói một hơi:

- Gặp em không thèm nhìn, còn nói là sẽ không làm phiền em nữa. Anh có biết khi nghe anh Bảo nói, em đã mềm lòng rồi không? Lúc đó chỉ muốn gặp anh thôi, khi gặp rồi thái độ của anh làm sao người ta không tự ái chứ.

- Anh muốn dạy cho em một bài học, phải biết tôn trọng người mình yêu, My ạ!

Hoàng My ngược lên nhìn anh:

- Anh nói thật đi, mấy này anh lại trường em, mà em cự tuyệt và đồng đánh như vậy. Anh nghĩ gì vậy?

- Thú thật, lúc đó anh rất giận và nhủ lòng sẽ không tìm em nữa. Nhưng khi nghe Diễm Chi kể lúc anh đi, em đã khóc ra sao, trái tim anh lại mềm ra. Có lẽ khuyết điểm lớn nhất của anh là yêu em nhiều quá.

Hoàng My chớp mắt cảm động, cô cố ngăn cho mình đừng khóc, không hiểu sao đứng trước Phong, cô lại mau nước mắt đến vậy:

- Yêu em mà là khuyết điểm ư?

Phong phì cười:

- Khuyết điểm mà anh không bao giờ muốn sửa.

Hoàng My tự hứa với mình, cô sẽ không nông nổi nữa. Và điều quan trọng là cô không muốn là Phong buồn.

Bỗng Phong nhìn cô một cách nghiêm nghị:

- Anh không phải là người cao cả gì và cũng không muốn mình ích kỷ, vì vậy việc đi du học của em, anh không muốn em phải khó xử.

- Em không muốn nhớ đến chuyện này nữa.

Lâm Phong nâng cằm cô lên đối diện với mình:

- Lại bướng, thủ tục đã xong hết rồi, em cũng đã chấp nhận. Vậy thì em lấy lý do gì để nói với ba mẹ đây?

Hoàng My hoang mang, thật sự cô cũng không biết mình phải làm gì:

- Anh không muốn ba mẹ em đánh giá về anh nếu em nói lý do em không đi. Chúng ta yêu nhau chân thật thì thời gian không là vấn đề gì cả. Em không tin anh sao?

Hoàng My nhìn Phong đăm đăm, dù lời anh nói có lý nhưng cô vẫn không thích nghe, có bao giờ người ta yêu nhau lại muốn xa nhau đâu. Phong thì hình như ủng hộ cô đi du học. Không biết trong lòng anh, cô có quan trọng hay không?

- Đừng trẻ con như vậy, anh chỉ muốn tốt cho em thôi. Sau này em sẽ hiểu.

Hoàng My quay nhìn nơi khác:

- Hình như từ nãy giờ anh chưa nói câu nào là muốn em ở lại. Em phải hiểu sao đây về tình yêu của anh hả Phong?

- Anh yêu em. Điều đó sẽ không bao giờ thay đổi.

Hoàng My khẽ nhếch môi cười:

- Anh có thấy mình mâu thuẫn không?

- Phong nhìn thẳng vào mắt cô:

- Anh rất thực tế trong tình yêu, em thử nghĩ xem ba mẹ em có chấp nhận một người không có gì để bảo đảm mang lại hạnh phúc cho con gái họ. Anh cần thời gian và tin rằng mình sẽ làm được. Em hiểu không?

- Em không hiểu.

Phong nhìn cô thật lâu:

- Sau này em sẽ hiểu. Tất cả những gì anh làm đều vì em.

Hoàng My trào nước mắt:

- Vì em ư? Sao em không cảm nhận được điều gì cả, chỉ duy nhất một điều anh đang lẩn tránh và không muốn đấu tranh vì tình yêu của mình.

Phong hơi quay mặt đi, Hoàng My gạt nước mắt rồi ngược lên nhìn anh:

- Hình như đến bây giờ em mới thấy mình quyết định đúng. Em sẽ đi du học.

Phong quay lại nhìn cô không nói gì. Hoàng My hơi mỉm cười:

- Nếu quyết định ra đi thì em không muốn mình vướng bận chuyện gì cả, em sẽ chỉ cố gắng đạt thật tốt điều mình đã chọn lựa.

Rồi cô nhìn thẳng vào mắt Phong như mong muốn tìm được chút gì đó nói rằng anh không muốn xa cô và mong cô sẽ ở lại. Cuối cùng My cười cay đắng:

- Chúng ta chia tay đi!

Phong nhìn cô, cái nhìn im lìm không biểu hiện gì.

- Nếu điều đó tốt cho em.

Hoàng My hơi nhắm mắt. Đúng như cô nghĩ, Phong chưa thật yêu cô, nên cô cố gắng không cho phép mình yêu đuối trước mặt anh, dù cô hiểu rất rõ nếu không dùng tất cả lý trí thì cô sẽ ngã quy mất. Cố tạo cho mình một nụ cười, My nói:

- Vậy thì chia tay lại đây. Chúc anh tìm được mơ ước của mình.

Nói xong, Hoàng My đi như chạy vào trong, cô không muốn Phong thấy sự tả tơi của mình, không ngờ cô và Phong chia tay nhẹ nhàng như vậy, nhưng điều đó chỉ càng làm cho cô đau khổ nhiều hơn. Sau lưng cô, Phong đang gục đầu trong tay, anh hơi nhắm mắt khi nhớ lại gương mặt đầm đìa nước mắt của My, lúc đó anh chỉ muốn chạy lại ôm cô thật chặt trong lòng và nói rằng anh rất muốn cô ở lại, nhưng Phong biết mình không được quyền làm điều đó, và càng không thể để cả hai phải hối hận về sau.

Ngay Hoàng My lên máy bay, tất cả mọi người đều đưa tiễn, trừ Phong. Hoàng My cười buồn, cô cảm thấy quyết định của mình là đúng và cô tự bắt mình phải cứng rắn lên. Diễm Chi chớp mắt nhìn bạn:

- Nhớ email về cho tao. Tao sẽ nhớ mày lắm.

Hoàng My cảm động nhìn bạn. Như nhớ ra điều gì, Diễm Chi loay hoay mở túi xách:

- Anh Phong nhờ tao tặng cho mày.

Cô nhét vội vào tay Hoàng My khi thấy nó còn ngập ngừng.

- Đừng từ chối, cứ coi như của một người bạn được không?

Hoàng My hơi do dự khi cầm lấy, cô bước đến ôm ba mẹ lần nữa rồi mới bước vào bên trong. Khi ngồi trên máy bay, không kèm được, My mở gói quà của Phong, đó là một vỏ sò rất đẹp mà cô chưa thấy bao giờ. Tim Hoàng My nhói nhói khi nhớ lại đêm Vũng Tàu, không biết Phong nghĩ gì mà gửi món quà này khi cả hai đã thật sự mất nhau? Hoàng My khẽ nhắm mắt, bốn năm không phải là ngắn nên cô mong mình có thể lãng quên, hành trang của cô khi ra đi chỉ là một trái tim rách nát.